

Még sosem néztem alvót.

Kinyújtom a karom,
és csöndben kereslek,
Az éjszaka bújtat,
csak titokban leslek.
S várok egy apró fénysugarat kintről,
Hogy az arcodat végigszántva
Megmutassa nekem, ki is vagy valójában.

Végre villany gyullad.

Az ablakon csillan sugara,
Így már tisztán látlak,
Arcod kedves ráncai
A mosolyodra várnak.
Ahogy én is pont ezt szeretném:
Ha álmodban is mosoly mutatná lelkedet,
De most tudom, pihensz, ilyenkor nem lehet.

Megcsókolnálak.

Nem teszem, mert félek,
Szemedről elröpül az álom.
S az álmoddal együtt
szép éji látomásom.
Szintén szárnyra kapna, ez a csodás kép:
Hogy csak itt fekszel, és nyugodt minden.
Bár soha ne kellene tovább lépni innen!

Ó, ha átlátnál csukott szemhéjodon...!

Ha látnád a két könnycseppet,
Amik most arcomra ülnek,
S hogy egy röpke pillantástól
Mind továbbgördülnek...
Hogy honnan jönnek, nem tudom.
Lehet szomorúság, esetleg szerelem?
Mindkettő gyakran csillog gyémántos könnyeken.

Talán ébren sem látnád...

Ha egyszer fontos lehetnék Neked,
Csak mint ezek az éji képek,
Talán nem kérnék az élettől
Már soha semmi szépet.

De a szemed ébren is csukva.
Sajnálom, hogy nem tudod, mennyi mindent érzek,
De nem is számít, mindegy, csak aludj tovább, kérlek!

2006.10.16.

